

Нощта била тъмна, но ангелчето безъ много трудъ намѣрило кжщичката на дърваря, влѣзло въ обора и побутнало съ прѣстчето си магаренцето. Изведнѣжъ цѣлото магаренце станало златно и започнало така силно да блести, че цѣлиятъ оборъ се освѣтилъ.

Рано сутринята, още въ тъмни зори дърварьтъ станалъ, както винаги, да подкара магаренцето къмъ гората.

Но, като влѣзълъ въ обора, той останалъ като вкамененъ. Гледа старецътъ и се чуди — цѣлото магаренце златно! Бута го — не мърда.

— Марчо, Марчо! Какво се случи съ тебе? — думалъ му той и го милвалъ по челото. Ала магаренцето — не се помръдвало.

— Нещастникъ азъ! — изохкалъ старецътъ. — Какво ще правя сега съ това златно магаренце? Съ него нищо не става. Ето ти сега беда!...

Па седналъ бедниятъ старецъ до краката на магаренцето си и горчиво заплакалъ. Както плакалъ и нареждакъ, изведнажъ му дошло на умъ за богатия съседъ, дигналъ се и рано-рано потропалъ на вратата му.

— Какво искашъ, та толкова рано си ми затропалъ? — попиталъ го ядосанъ богатиятъ.

— Съседе, — замолилъ се жално-жално дърварьтъ, — тоя пжтъ идвамъ при тебе съ една голѣма молба. Страшно зло ме сполетѣ, мене сиромашьтъ, и никой другъ, освенъ тебе, не може да ми помогне.

— Какво? — попиталъ троснато богатиятъ.

— Съ моето магаренце се случи нещастие. Цѣ-